

[Peter Ravn.]

det derfor rimeligt og naturligt, at samfundet overtager en større del af forpligtelserne over for de arbejdsløse, og jeg kan derfor tiltræde forslaget om at give et øget tilskud til kasserne. Det er svært på stående fod at se, hvilke virkninger dette vil få for de enkelte kasser. Givet er det, at nogle kasser vil få et mindre tilskud end før, medens andre vil få mere. Vi bør nok se på hele dette forhold i et udvalg.

Jeg synes, at vi når flere væsentlige ting ved dette lovforslag. Begrebet de vanskeligt stillede kasser forsvinder, og man gennemfører en vis udligning mellem kasserne uden dog at røre ved, skal vi sige det historiske grundlag, som kasserne er bygget på. Jeg skal ikke forsøge at komme med en historisk gennemgang, men kun fremhæve, at man fra den første begyndelse har haft fagligt begrænsede kasser her i landet, frivillige, selvstyrede kasser, der på nærmere fastsatte betingelser modtog offentlige tilskud. Vi bør efter min opfattelse ikke ændre dette principielle grundlag, som kasserne er bygget på, og gennemtvinge en sammenslutning, som kasserne og deres medlemmer er modstandere af. Det personlige tilhørsforhold er en betydningsfuld ting i dette arbejde; det er af afgørende betydning, at hver enkelt føler, at det er hans kasse, som opretholdes for hans kontingent, og som han har pligter og ansvar over for.

Foruden disse ændringer, som jeg her har beskæftiget mig lidt med, sker der en forenkling af administrationen, idet hovedforsikringen og fortsættelseskasserne sammenlægges. De administrative fordele er indlysende. Medens man tidligere skulle holde nøje kontrol med hvert enkelt medlems ledighedsdage og sørge for, at udbetalingen blev fordelt rigtigt mellem hovedforsikring, fortsættelseskasse og den ekstra fortsatte hjælp, kan denne udbetaling nu finde sted under ét. Jeg er overbevist om, at ikke mindst kassernes tillidsmænd vil forstå at værdsætte denne ændring. Endvidere vil der ikke blive ydet tilskud til administrationsudgifterne. Der ligger sikkert heri et incitament til at gøre administrationen så billig som overhovedet muligt. Kontingentet må så fremtidig fastsættes således, at det kan dække kassens udgifter

til understøttelsen, til administrationen og til fremskaffelse af de nødvendige reserver. Da fortsættelseskasserne bortfalder, foreslås arbejdsløshedsfonden ophævet og oprettelse af et kursusnævn til at forestå fondens specielle arbejde med undervisning.

Jeg kan også give tilslutning til tilføjeisen i lovens § 15, stk. 9, der ændrer reglerne for udbetaling af brændselshjælp, så halvdelen kan udbetales ved 20 dages ledighed.

Til slut vil jeg gerne sige, at der er gode og velovervejede tanker nedlagt i dette forslag. Samfundet erkender i højere grad end tidligere sine forpligtelser over for de arbejdsløse. Der foretages en udligning mellem kasserne, uden at de enkelte kassers suverænitet og selvbestemmelsesret berøres, og begrebet vanskeligt stillede kasser afskaffes. På mit partis vegne kan jeg tilsige velvillig og positiv medvirken til lovforslagets gennemførelse.

Samtidig må jeg måske henstille til det kommunistiske parti, at det under hensyn til de foreliggende omstændigheder, herunder socialministerens forslag om hjælp til de langvarigt arbejdsløse, tager sit lovforslag tilbage.

Lorentzen: De danske arbejdsløsheds-kasser kunne sidste år fejre 50 års jubilæum. De blev stiftet på frivilligt grundlag under ledelse af en meget betydelig mand, dr. Th. Sørensen, som blev den første arbejdsløshedsinspektør i Danmark. Det karakteristiske var jo, at kasserne hvilede på frivilligt grundlag, men fik statsstøtte. Denne ordning dannede forbilledet for en lang række lande, der tog den danske arbejdsløshedslovgivning som paradigma.

Lovgivningen om dette spørgsmål har dog naturligvis været genstand for ændringer i tidens løb. En betydelig ændring fandt sted i 1921 under den daværende indenrigsminister, dr. Krag, der jo på dette som på mange andre områder var af usædvanligt format. Han gennemførte en almindelig arbejdsløshedslov, men knyttede den sammen med arbejdsanvisning og i et vist omfang også med beskæftigelsesforanstaltninger under ekstraordinær arbejdsløshed. Senere har loven om arbejdsanvisning og arbejdsløshed gennemgået forskellige ændringer; den betydeligste var vel den, som fandt sted i 1950.